

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

‘Ο γενναῖος *Εὐρύτας* τοῦ *Αἰῶνος*, ὁ διὰ προηγουμένου τοῦ ἀρθροῦ ἐκφράσας τὴν ἐκπληξίν του πῶς καθ’ ἐκάστην δὲν συμβαίνουν τριάκοντα τὸ ὀλιγότερον μονομαχίαι βουλευτῶν, ἐδημοσίευσε καὶ ἄλλο ἀρθρον εἰς τὸ φύλλον τοῦ *Σαββάτου*, ἐξ οὗ μᾶς ἐκτύπησεν ἡ ἐξῆς φράσις : «διότι ἡ βουλή αὕτη ὑπερέβη πᾶν μέτρον διαιρεθείσα εἰς δύο ἀλληλοσφαζόμενα στρατόπεδα».

Καὶ ἔπειτα ὁ αὐτὸς ἀρθρογράφος νὰ ἀπαιτῆ καὶ νὰ μονομαχῶσι τὰ στρατόπεδα αὐτά!

Μονομαχία σφαγμένων!

‘Επειδὴ τὸ ἔφερον ὁ λόγος, ἰδοὺ καὶ ἡ περὶ μονομαχίας κρίσις μας :

Εἰς τὰ ἐννέα δέκατα τῶν μονομαχιῶν ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπάλων εἶναι εἰδημονέστερος τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ξίφος, τὴν σπάθην ἢ τὴν σκοποβολήν.

Λοιπὸν ὁ εἰς γίνεται δολοφόνος, ὁ δὲ ἄλλος αὐτόχειρ.

‘Ο εἰς ἀνάνδρος, ὁ ἄλλος δὲ βλάξ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τόσαι λάσπαι κατεκάλυψαν τὰς κλεινάς Ἀθήνας χθές καὶ προχθές, ὥστε ἰδὼν κατὰ τὴν ὁδὸν Φαλήρου ἀγέλην χοίρων.

— Χαίρετε, εἶπον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι!!

— Διατί καὶ εἰς τὴν Βουλὴν δὲν ἐνσκήπτει ἡ εὐλογία;

— Διότι ἐν αὐτῇ ὅλοι εἶναι ἐμβουλιασμένοι.

καριαίως, ὥστε ὡς ἔγγιστα ἐξέφραζε τοῦτο τὴν ἐξῆς ἔνοιαν. « Ἄ, εἶναι καλόγηρος, τί με μέλει; » Τὸ βλέμμα τῆς δὲ ἔπεσε βαθύ, ἐρευνητικὸν καὶ διαμπερές ἐπὶ τῆς μοναχῆς τῆς κλητήρου. Τὴν ἐκύτταξεν ὡς νὰ ἐπεθύμει οὐχὶ μόνον νὰ φωτογραφῆσῃ τὴν εἰκόνα τῆς, ἀλλὰ νὰ καταμετρήσῃ τὴν συνειδησίαν τῆς καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὸν βίον τῆς γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ὤχρου ἐκείνου μετώπου.

‘Η Ἀγάπη ἐταράχθη καὶ ἠπόρησεν ἐκ τοῦ ἀρπακτικῶς ἐκείνου βλέμματος, δὲν ἐνεθυμείτο δὲ ἂν εἶχεν ἰδεῖ ποτε τὴν γυναῖκα ταύτην.

— Τί με θέλεις, ἔλεγε καθ’ ἑαυτήν· διατί με κυττάζει οὕτω; ποῖα εἶναι;

— Νὰ εἶναι αὐτὴ; ἔλεγε πάλιν ἡ ἑτέρα γυνὴ· εἶναι ὠραία καὶ ἔχει ὑποφέρει πολλά. Τὸ βλέμμα τῆς διηγείται μυστήρια. Πᾶθῃ κρύπτει ἐντὸς τῆς. Εἶναι αὐτὴ! μοὶ φαίνεται ὅτι βλέπω τὰ ἴχνη τῶν φιλημάτων τοῦ κόμητος ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ἄ, εἰξέυρει νὰ ἐκλέγῃ ἐκεῖνος τὰ θύματά του.

‘Εν τούτοις ἡ ξένη ἐσχημάτισεν ἀπαθῶς τὸ πρόσωπόν τῆς, κατεβίβασεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπέτεινε πρῶτῃ τὸν λόγον πρὸς τὴν μοναχήν.

— Ζητῶ νὰ μᾶς συγχωρήσητε, κυρία, εἶπε, διὰ τὴν τόλμην μας. Εἴμεθα ὀδοιπόροι, ἐρχόμεθα μακρόθεν, ἀφήσαμεν δύο ὑποζύγια μὲ τὴν ἀποσκευὴν μας ἐκεῖ κάτω, καὶ ἐπειδὴ ἐδίψω καὶ νερόν δὲν εὔρισκα, ἐτόλμησα νὰ ζητήσω διὰ μίαν

‘Η πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐὰν δὲν εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ λάσπην· θὰ ἦνε γεμάτη ἀπὸ σκόνην, ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο γυναῖκα, ἡ ὁποία ὅταν λησμονήσῃ νὰ ψιμμουθωθῇ, θὰ πουτραρισθῇ ἀναποδράστως.

‘Η πρᾶξωγὴ τόσων ἐπιστημόνων ἐν Ἑλλάδι, καταδεικνύει ἐξ ἀντιθέτου τὸ ἄπλετον ἐπ’ αὐτῆς σκότος· ὅταν θὰ ἐκλείψωσιν ἐντελῶς οἱ ἐπιστήμονες, τότε θὰ φωτισθῶμεν ὅλοι.

‘Εξ ὅλων τῶν ἰδιοτήτων τὰς ὁποίας ἀποδίδουσιν εἰς τὴν καρδίαν, μία εἶναι ἀληθής : ὅτι χρησιμεύει ὡς ἀρίστη τροφὴ τῶν κοιτίφων.

‘Εὰν ἐξῆς σήμερον ὁ Διογένης, θὰ ἐζήτει μὲ τὸν ἀνημμένον αὐτοῦ φανὸν ἕνα.....μὴ εὐλογιῶντα.

Αἱ τερπναὶ ἡμέραι τοῦ τέλους τοῦ χρόνου τὰς ὁποίας ἀναμένομεν μετὰ γλυκείας θυμηδίας, ἐνῶ μᾶς ἀφαιροῦσι πάντοτε ἀπὸ ὀλίγην ζωὴν, μοὶ ἐνθυμίζουσι τὴν γαλήνῃ ἥτις λείχουσα ἠδέως τὴν *Μίαν*, ἔφαγε τὴν ἰδίαν τῆς γλώσσαν.

‘Ο ἄνθρωπος γεννώμενος φέρει ἐν ἑαυτῷ μυρίους πόθους· ἡ πλήρωσις ἐκάστου πόθου τοῦ πληροῖ καὶ μίαν του εὐδαιμονίαν. ‘Ο θεός, ὅστις οὐδένα πόθον ἔχει, εἶναι τὸ δυστυχέστερον τῶν κτισμάτων του.

Δὲν ἠξεύρω διατί ὅταν βλέπω ἀγέλην γάλων (ἰνδιάνων) ψιθυρίζω τὴν μασσαλιώτιδα, καὶ ὅταν βλέπω ναύτας Γάλλους σφυρίζω, διὰ νὰ μοῦ κάμουν γοῦλ, γοῦλ, γοῦλ!

Μάγικας

στιγμὴν τὴν φιλοξενίαν τῆς στέγης σας. Παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ μὲ συγχωρήσητε.

— Εἶσθε συγχωρημένη, κυρία, εἶπεν ἡ μοιαχὴ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιποιηθῶ, ὅσον ἐπιθυμῶ εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην μου. Καθίσατε, καὶ ὁ ἀδελφός Νεεμίας ἄς σᾶς προσφέρῃ νερόν, καὶ ἀναπαυθῆτε.

‘Ο ἀδελφός Νεεμίας εἶχεν ἥδη προσφέρει ὕδωρ εἰς τοὺς ξένους, ἐνῶ ἡ Ἀγάπη ἔλεγε ταῦτα. ‘Ο δὲ ἀββάς Ἀμμοῦν εἶχε γείνει ἄφαντος.

‘Η ξένη ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σκαμνίου, ὁ δὲ συνοδεύων αὐτὴν ἀνὴρ ἐπὶ λίθου, καὶ ἐπανελήφθη ἡ συνδιάλεξις.

— ‘Ο ἀνὴρ οὗτος εἶναι σύζυγός μου κυρία, εἶπεν ἡ ξένη. Ὀνομάζομαι Καικιλία Βιαμίνη καὶ εἶμαι ἐκ Βενετίας.

— Δὲν σᾶς ἠρώτησα, κυρία· εἶσθε ξένη, πάντοτε σεβαστὴ δι’ ἐμέ, εἴτε μετὰ τοῦ ὀνόματός σας, εἴτε ἀνώνυμος.

— Δὲν μὲ ἠρωτήσατε ἐξ εὐγενείας, ὦφειλον νὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐκ προθυμίας. ‘Ο σύζυγός μου περιέρχεται τὰς νήσους ὡς ὑπάλληλος τῆς Βενετίας, κυρία. Ἔχομεν σχεδὸν ἐπισκεφθῆ δις καὶ τρίς ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Ἔχω ἰδεῖ πολὺν κόσμον.

— Καλῶς, κυρία.

— Μοὶ ἀρέσκουν πολὺ τὰ ταξείδια· εἶναι ὁ καλλίτερος βίος, δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ, φρονῶ, ἐπὶ τῆς γῆς.

(ἰκολοθεῖ)

Μποῦμ.